

TUDI TO SEM

KDO: Judita Volk**DELOVNO MESTO:** vodja šolske kuhinje

Judita, na naši šoli si zaposlena že 14 let, po letu 2009 pa kot vodja šolske kuhinje. Na dan si odgovorna za pripravo približno 1500 obrokov. Čemu pri svojem delu daješ prednost; zdravi prehrani, željam dijakov ali finančnim in drugim omejitvam pri nabavi surovin za obroke?

Šolski kuharji smo zadolženi za pripravljane uravnoteženih obrokov. Mimo smernic zdravega prehranjevanja ne moremo, zato se trudimo, da pride do čim manjših razhajanj med okusno in zdravo – uravnoteženo prehrano.

Kuharskemu poklicu sem popolnoma predana že od rosnih mladosti. Že od takrat mi je najpomembnejše, da gostje odhajajo iz jedilnice siti in zadovoljni. Največja motivacija zame je »pomazan« kroznik in nasmejan obraz. To pa se zgodi, če je jed pripravljena in postrežena z ljubeznijo in dobro voljo. Tedaj je hrana zdravilo in zdravilo hrana.

Šolska jedilnica je pomemben prostor, v katerem se sklepajo in utrjujejo prijateljstva, ljubezni, načrtujejo popoldanska potepanja in mladostne vragolije. V naši kuhinji pripravljamo hrano za vse starostne skupine: od tistih, ki še nimajo zob, do takih, ki jih nimajo več.

Pri pripravi jedilnikov sledim svojemu notranjemu glasu, v veliko pomoč pa so mi tudi pretekle izkušnje. Pri nabavi hrane se prilagam razpoložljivim sredstvom, predvsem pa si prizadevam, da na jedilnikih ohranjam tradicionalne jedi, ki so jih kuhale že naše babice na Vipavskem.

Kot vodja kuhinje nisi odgovorna samo za pripravo okusnih obrokov, ampak skrbiš tudi za dobre medčloveške odnose z zaposlenimi, dijaki, učenci in dobavitelji. Kateri odnos je najtežje uresničevati?

Vzdrževanje dobrih odnosov je zahtevno. Zavedam se, da so prijazne besede lahko kratke in preproste, njihov odmev pa je neskončen. Potrebno se je živeti v sočloveka, kajti »pot do mene vodi preko tebe in do tebe preko mene«. Pomemben je ton izrečenega. Beseda »ja« je lahko povedana z veliko mero popuščanja ali pa nestrpnosti. Ker je dobra volja naležljiva, se rada družim z dobrovoljnimi ljudmi in se izogibam negativcem.

Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila vodstvu šole, ki nam je omogočilo prenavo kuhinje in s tem olajšalo delo v njej, pa tudi svojemu kuharskemu osebju. Podpiram me v

mojem stremjenju po nujenju kvalitetnih obrokov in vzdrževanju dobrih medsebojnih odnosov.

Si vesele in radožive narave, kar dokazuješ s svojimi številnimi konjički. Kaj te v življenju poleg svojega dela še osrečuje?

Na srečo je moj poklic tudi moj največji konjiček. Poznam pregovor, da je ni bolj iskrene ljubezni, kot je ljubezen do hrane. To pa vodi v medsebojno druženje s prijatelji.

Rada imam naravo, posebno pomlad. Takrat sedem na enega izmed treh motorjev, sem namreč zaprisežena motoristka že skoraj petindvajset let, in se odpravim nasproti morju in soncu. Navdušujejo me hitrost, veter in svoboda gibanja. Ptičje petje je moja najljubša glasba. Posebej mi je pri srcu kos, ker vsakokrat zapoje drugo pesem, melodijo pa mu nikdar ne zmanjka. Rada nabiram gobe, obžujem feferone, pijem grenko kavo in zbiram sladkorne vrečke. Imam jih že preko tisoč.

Vsako leto si del dopusta prihranim, da ga preživim s taborniki iz Ajdovščine, ki cenijo moje kuharsko znanje. V življenju mi še nikoli ni bilo dolgčas, ker si ga zapolnim s tisoč drobnimi stvarmi.

VUGIN KOTIČEK

Rdeča nit letošnjih občolskih dejavnosti na naši šoli je ljubezen. Vrednota vseh vrednot, kot smo jo poimenovali ob letošnjem obeleževanju kulturnega praznika. Z ljubeznijo v srcu je človek bliže človeku, jezik jeziku, narod narodu in kultura drugi kulturi. Tega se je zavedal tudi France Prešeren, veliki romantik, ki je s svojo poezijo v slovenščini kultiviral naš jezik in Slovence povzdignil med kulturno prepoznavne narode. Ob poslušanju sedme kitice iz njegove Zdravljice smo pilonovci pritrčili temeljnim vrednotam, za katere se je kot izobraženec in svetovljan zavzemal, ter odklonili težnje po spremembi himne, ki se v naši družbi vedno znova pojavljajo.

V primerjavi s himnami kulturno prepoznavnejših narodov, ki spodbujajo k nasilju, slovenska izraža željo po medsebojnem sodelovanju, strpnosti in miru, kar je še vedno nedoseženi ideal človeške družbe. Zdi se mi, da je v skladu s slovenskim bistvom, ki ni nikdar težilo k premoči nad drugimi in dokazovanju pomembnosti, ampak je bilo usmerjeno v notranjo rast in duhovni razvoj. Mogoče nas Slovence nasplošno zaznamuje prav pomanjkanje bojevitosti, ki smo jo izkazali le v najbolj ogroženih trenutkih naše narodne zgodovine. Posebno Primorci smo morali braniti naš košček ozemlja pred osvajalskim hotenjem številčno močnejših sosedov. Najmočnejše orožje v ohranjanju te zemlje pa je bil jezik. Bevkov kaplan Martin Čedermac takole poziva farane k zavezanosti slovenščini, ki je bila med obema vojnoma izpostavljena raznarodovalnim pritiskom:

»Toda prosim vas, le eno vas prosim, oklepajte se svojega jezika s prav tako ljubeznijo kot svoje zemlje. Ne dajte si ga vzeti. Čuvajte ga v svojih domovih kot lučko, da ne ugasne.« Prav ljubezen do slovenščine pogrešamo pri današnjih mladih in manj mladih Slovincih. Tudi sredstva javnega obveščanja, ki bi morala skrbeti za uzakonjanje knjižne govorice, podlegajo »poanleščanju«. Tako ne slišim več lepe slovenske besedne zveze »pred dvema letoma«, ampak samo še »dve leti nazaj«, povzeto po angleški stavi »two years ago«. Tudi trpnika, ki ni organsko vpet v naše izražanje, je po angleškem zgledu vse več. Skrbi me nespoštovanje mladih do lastnega jezika, ki gre celo tako daleč, da dijaki med seboj govorijo v angleščini, ker jo menda bolje obvladajo kot slovenščino. Ali pa je to imenitnejše? Verjetno gre za pomanjkanje zavedanja, da je le samozavedanje osnova odprtosti do drugih: njihovega jezika in običajev. Šele spoštovanje in ljubezen do lastnega jezika, zgodovine in kulture odpirata prsto medkulturnemu sodelovanju.

... OD PILONOVCEV

Prostovoljska akcija »Postani moj prijatelj«

Sem dijakinja 2. letnika srednje vzgojiteljske šole v Ajdovščini in že drugo leto zapored sodelujem v akciji »Postani moj prijatelj«. Že od nekdaj sem si želela, da bi lahko pomagala otrokom, ki iz takih ali drugačnih razlogov potrebujejo dodatno pomoč in oskrbo, da bi lažje dostojno živeli. Tako sem že v osnovni šoli z veseljem nudila prostovoljno učno pomoč mlajšim učencem, v srednji šoli pa je

omenjena akcija, ki jo izvajamo v sodelovanju z zavodom CIRIUS iz Vipave, zame pomenila nov izziv.

Na uvodnem razgovoru sva se z mentorico podrobno pogovorili o poteku in načinu tovrstnega prostovoljnega dela. Predstavila sem svoje izkušnje in izrazila svoje želje, da bi lažje izbrali »prijateljico«, s katero se bova srečevali enkrat tedensko. To je postala Patricija Fatur iz okolice Ilirske Bistrice.

Patricija je stara 25 let, a zaradi motenj v razvoju izgleda precej mlajša. V centru je od ponedeljka do petka, vikende pa rada preživi z družino. O njenih posebnih potrebah ne vem prav veliko, vem pa, da zaradi težav z ravnotežjem potrebuje pomoč pri hoji. Patricijo obiskujem enkrat tedensko za dobro uro, ki jo obe želiva čim bolj polno preživeti. To seveda sploh ni težko, saj je Patricija zelo ustvarjalno dekle, obe pa imava v sebi tudi kanček umetniške žilice. Tako sva skupaj že marsikaj izdelali, od manjših darilnih škatlic do voščilnic za rojstni dan in druge različne priložnosti, za praznike sva naredili venček in okraske za božično drevo, pa jesensko košaro iz odpadnega materiala, trganko, kazalo za knjigo, koledar in nakit. Pri tovrstnem delu Patriciji pomagam, na primer rezati s škarjami in natančno risati, saj se njej tresejo roke in

to počne s težavo. Kljub temu pa je zelo vztrajna in željna novih izzivov. Ko sem ji nekoč povedal, da se v šoli učim igrati klavir, se je želela preizkusiti tudi v tem. Preuredili oz. ponostavili sva notni zapis in z nekaj vaje so se tudi izpod Patricijinih prstov izvile melodije nekaterih otroških pesmic. Kako sva bili ponosni! Sicer pa nama skupaj res nikoli ni dolgčas. Tudi takrat ko sva utrujeni in brez idej, si imava veliko povedati, zato so krajši sprehođi ali različne družabne igre vselej dobrodošli. Poleg tega pa je Patricija zelo spretna pri delu z računalnikom in obiskuje celo računalniška tekmovanja.

Prostovoljci, ki imamo svoje prijatelje v zavodu Cirius, se redno srečujemo. Zavod namreč organizira srečanja prostovoljcev, ki so namenjena strokovni podpori, izmenjavi izkušenj, reševanju morebitnih težav in drugim temam, ki so pri našem poslanstvu dobrodošle, če ne celo potrebne. Vsako leto se udeležimo tudi osrednje prireditve Festivala prostovoljstva v Ljubljani in Novi Gorici, ki je namenjen promociji in predstavitvi prostovoljnega dela. Ob koncu šolskega leta pa prostovoljci prejmemo uradno potrdilo o opravljenem prostovoljnem delu. Toda to ne odtehta potrdil, ki jih sprti izdajajo zadovoljni posamezniki z iskrenimi nasmehi in pristnimi objemi. Od njih vedno odhajamo bogati, polni novih izkušenj in zadovoljni, če smo lahko vsaj malo pripomogli k napredku in veselju teh izjemnih ljudi. Zadnjič me je v poštnem nabiralniku čakalo Patricijino pismo. »Hvala, ker prihajaš redno in vztrajno!« je z velikimi trudom napisala sama.

Nika Horvat, 2. č

Najlepši poklic – poklic vzgojiteljice

Ko sem se odločala za izbiro prave srednje šole, je bila moja prva misel srednja vzgojiteljska šola, saj imam rada otroke in se veselim vsakršnega dneva z njimi. Program seveda vključuje tudi praktično usposabljanje z delom v vrtcu.

Ko sem v drugem letniku prvič vstopala v igralnico vrtca skupine Sončkovi, niti nisem vedela, kaj naj pravzaprav pričakujem, niti nisem bila prepričana, ali je to res prava

izbira zame ne kaj sploh želim od prihodnjega življenja.

Sedaj, ko sem zaključni letnik in se ozrem nazaj na vse dneve v vrtcu, lahko brez skrbi rečem, da mi ni žal niti ene same sekunde, ki sem jo preživela med temi sončki. V tem času sem spoznala, da je ta poklic najlepši na svetu in ga vsekakor želim opravljati skozi celo življenje. Biti med otroki, ki so polni igrivosti, živahnosti, pozitivnosti in optimizma, je

najlepša stvar. Skupaj smo se učili spoznavati svet, tako grde kot tudi lepe stvari, bili smo prijatelji, včasih tudi ne najboljši. Ob tegobah otrok se zavedaš, da si ti tisti, ki otroka učiš in pripravljáš na življenje, ki je še pred njim. Med otroci sem bila sprejeta, ker sem tudi jaz sprejela njih, kakršni so, in bilo mi je v veselje delati z njimi. Neprecenljivo je, ko ti otroci povedo, da te imajo radi in ne skrivajo svojih čustev. Prav tako sem se sama vsak dan naučila veliko novih stvari od njih. Pokazali so mi, da se marsikaj lahko uresniči, če v to verjameš, čeprav se nam na prvi pogled lahko zdi to nemogoče. Vendar je v otroškem svetu vse mogoče.

Na praktičnem usposabljanju v vrtcu sem bila željna novih informacij in znanja, ki sem ga črpala od vzgojiteljic in otrok. Ob zaključku praktičnega usposabljanja in odhodu iz igralnice, sem se ozrla nazaj in bila trdno prepričana in pripravljena, da bom nekoč tudi sama vzgojiteljica in bom otroke spodbujala v močnih točkah ter jim postavljala realne cilje na šibkih področjih.

Sedaj vem, da je ta poklic najlepši in da je pravi zame.

Martina Urbančič, 4. e

Črkovanje ljubezni

Ljubezen je mogočno čustvo, ki vodi in usmerja naša življenja. Vplivala je na nastanek vojn in razprtij, povzročila je sovraštvo in smrt. Zato ni čudno, da je tema mnogih del, filmov, skladb, gledaliških predstav in tudi naše likovne razstave, ki smo jo ustvarjali dijaki prvega letnika gimnazije na SŠ Veno Pilon Ajdovščina pod mentorstvom profesorice likovne umetnosti Damjane Plešnar in umetnice, gospe Metke Erzar.

»Ljubezen ni le vez med dekletom in fantom, poznamo tudi prijateljstvo in materinsko ljubezen, sestrsko in bratovsko, ljubezen do narave ...« Tako nas je nagovorila profesorica na začetku letošnjega šolskega leta.

Vsakdo si po svoje razlaga to ču-

zapise. Končno smo imeli dovolj zbranega materiala in lahko smo začeli z izdelavo izdelkov.

V parih smo na kos stiropora, preplejenega s časopisnim papirjem in različnim drugim materialom, izdelali naše razmišljanje in občutenje ljubezni. Nastajali so različni odtisi in zapisi, pisani izdelki, na katere smo lahko ponosni.

V sredo, 4. 2. 2015, smo pomagali pri postavitvi razstave. Iz vej leske smo izdelali Amorjeve loke, na katere smo pripeli napise, ki smo jih izdelali z našo skrivno pisavo.

Popoldne smo otvorili razstavo ob spremljavi zvokov kitar, bisernic in baritona. Razstava je bila za ogled na voljo do torika, 10. 2. 2015.

Celotna pot od prve ure izdelova-

Pilonovci v Berlinu

V sredo, 28. 1. 2015, smo se dijaki tretjih letnikov izbirnega tujega jezika nemščine odpravili na petdnevno ekskurzijo v Berlin. Po malce več kot enournem letu smo se na berlinskem letališču Schönefeld srečali z mrazom, ki nas je spremljal večino dni ekskurzije, a z njim nismo imeli večjih težav. Prva dva dneva smo se še nekoliko izgubljali po U- in S-Bahnih, kasneje smo njihove poti znali skorajda na pamet. Pri prej omenjenih prevoznih sredstvih pa smo se srečali tudi z dvema

zaničnima lastnostma Nemcev – urejenostjo in točnostjo, saj podzemni vlaki niso nikoli zamujali. Prav ta urejenost in točni način delovanja je botroval temu, da nam je pod kožo hitro zlezal tudi njihov hiter tempo

življenja. Zaradi napornih, z raznolikimi znamenitostmi natrpanih dnevov, smo bili še dodatno veseli, da smo zjutraj vstajali komaj po osmi uri. V spominu nam bo prav tako ostal fantastičen večerni razgled na prestolnico Nemčije s panoramskega nadstropja 368 m visokega Fernsehturma, vođenje po zanimivem bližnjem mestu Potsdam, sprehod po znameniti ulici Unter dem Linden in seveda zadnji večer v znamenitem berlinskem Kloju. Čas smo namenili tudi zgodovini. Najbolj nam je ostal v spominu muzej ob memorialu posvečenemu žrtvam holokavsta, ki nam je dal občutiti njegovo obsežnost.

Berlin si bomo zapomnili tudi kot mesto drugačnosti in sproščene ga vzdušja, ki je vladalo med nami. Prvič smo namreč mi dijaki vodili profesorje po mestu in predstavljali njegove znamenitosti. In priznati moramo, da nam je za prvič šlo zelo dobro. Nekje globoko v sebi vsi komaj čakamo ponoven obisk tega prečudovitega mesta nekoč v prihodnosti.

Kaja Rustja

stvo. Naša naloga je bila, da smo svoj pogled na ljubezen prikazali s pomočjo barv, črt in različnih predmetov. Ob tem pa smo izdelali svojo lastno znakovno pisavo in v njej napisali naše misli o ljubezni. Nato smo v glino vtiskovali črke in nazadnje iz kosa papirja izrezali drevesne listke ter jih po svoje dekorirali.

Naslednji teden smo se odpravili v Pilonovo galerijo, kjer smo se prvič srečali z umetnico Metko Erzar in po njenem vzoru na kos blaga ali kartona odtisnili dekorativne

nja naših umetnin do končne razstave je hitro minila. Zdelo se je skoraj neverjetno ujeti naše misli na kos stiropora, vendar nam je z nekaj pomoči uspelo. Razstavljeni izdelki so nosili različna sporočila. Eno izmed njih je bilo, da je tudi ustvarjanje način izražanja ljubezni.

Karolina Stres, 1.a

Spet je zmagal Prešeren ...

V torek, 10. februarja, nam je vreme vendarle prizaneslo, zato smo na Osnovni šoli Col obeležili slovenski kulturni praznik. Izvrstne igralko in igralci dramskega krožka so uprizorili duhovito priredbo Sneguljčice in gledalce nasmejali do solz.

Čez dva dneva, 12. februarja, smo v večerno slavnostno prireditev, poleg gledaliških prizorov, vtikali še glasbo in slikarstvo. Pevke in pevci MePZ Duri s Cola so nas napolnili s svežino in z radostjo.

Rdeča nit prireditve je bila kultura, kultura jezika, kultura umetnosti, zato nam je o tem jasno in jedrnatno spregovoril Marko Koren,

predsednik KS Col in predsednik MePZ Duri.

Dogodek smo uokvirili s slikarsko razstavo domačih umetnic Ane Trošt in Brede Čuk. Za to priložnost je likovna pedagoginja, mag. Silva Karim, izdala zbiranko, v kateri je predstavila obe slikarki in njuna dela.

V humorističnem prizoru 'Šahovski dvoboj za naslov kulturnega

zmagovalca' je 'Cankarja' ob koncu prireditve premagal 'Prešeren' in spet upravičil dejstvo, da je res naš največji pesnik, postavljen na piedestal slovenske kulture, ki je Slovence in slovenščino povzdignil in postavil ob bok velikim evropskim narodom.

Svetlana Bušen

